

ПОТОЧЕ

Поточенце игриво,
що тичашъ презъ гората,
що буйно и пѣнливо
разливашъ се въ полята.

И весело клокочишъ,
покрай дивни канари;
ту съ шумъ нейде подскочишъ,
ту тихичко пропѣлзишъ.

Що въвъ бурятъжно плачешъ,
останало самичко,
катъ дрипаво сираче
всрѣдъ гжститѣ горички.

А вихритѣ зловещи
въ тебъ камъни премѣтатъ;
ту съ насипи те срѣщатъ,
ту спиратъ те съ дървета.

Но нивга ти не спирашъ,
и все напредъ вървишъ...
А где се ти прибирашъ?...
И где ти кротко спишъ?!...

О, знамъ, полята ширни
ти стигашъ въ късна нощъ.
Всрѣдъ тѣхъ се ти прибирашъ
съ убита крехка мощъ.

Ти лѣгашъ всрѣдъ цвѣття
и тихичко имъ шепнешъ
за бурята въ гората
и плахо, плахо трепкашъ!

Въ просъница тѣ слушатъ,
наведени смирено,
за твоята скръбна участъ,
и дрѣматъ уморено.

А утромъ, щомъ се пукне
златистата зора,
отново ти пакъ хуквашъ
презъ ширнитѣ поля.

Въвъ своя пжтъ далеченъ,
когато стигнешъ ти, —
единъ приветъ сърдеченъ
на роденъ край носи!...

Григоръ Угаровъ

РОДОЛЮБЕЦЪ

Въ единъ бивакъ лѣтувамъ пакъ...
Не ходя на игра...

Съ упоренъ трудъ ломя съ барутъ
Гранитна канара...

Съ длето, чукъ азъ дѣламъ тукъ
Единъ огроменъ блокъ,
И пиша тамъ: „Обичай съ пламъ
Родината и Богъ“!

Детелюбъ

У Т Р О

Гаснатъ по небето
малкитѣ звездички,
скоро по полето
ще запѣятъ птички.

Цвѣтенцата пѣстри
чапки си разтварятъ,
а нивитѣ гжсти
гриви разлюляватъ.

Борисъ Ив. Миндовъ
ученикъ отъ Разградъ

ЛАКОМЧО

На братчето ни.

Сутринъ става отъ леглото
и се хваща за млѣкото.

Десетъ часа като стане,
тенджерата ще обърне.

Дванадесетъ едва чака,
па се хваща за стомаха.

Цѣлъ день яде круши, сливи,
неузрѣли, още диви.

А череши като зърне,
на вѣлкъ бесенъ се обърне.

Само вика, скача, кряка,
че ги е изяла кака.

Иванчо Пирински
и Кольо Рилски
отъ Свищовъ.